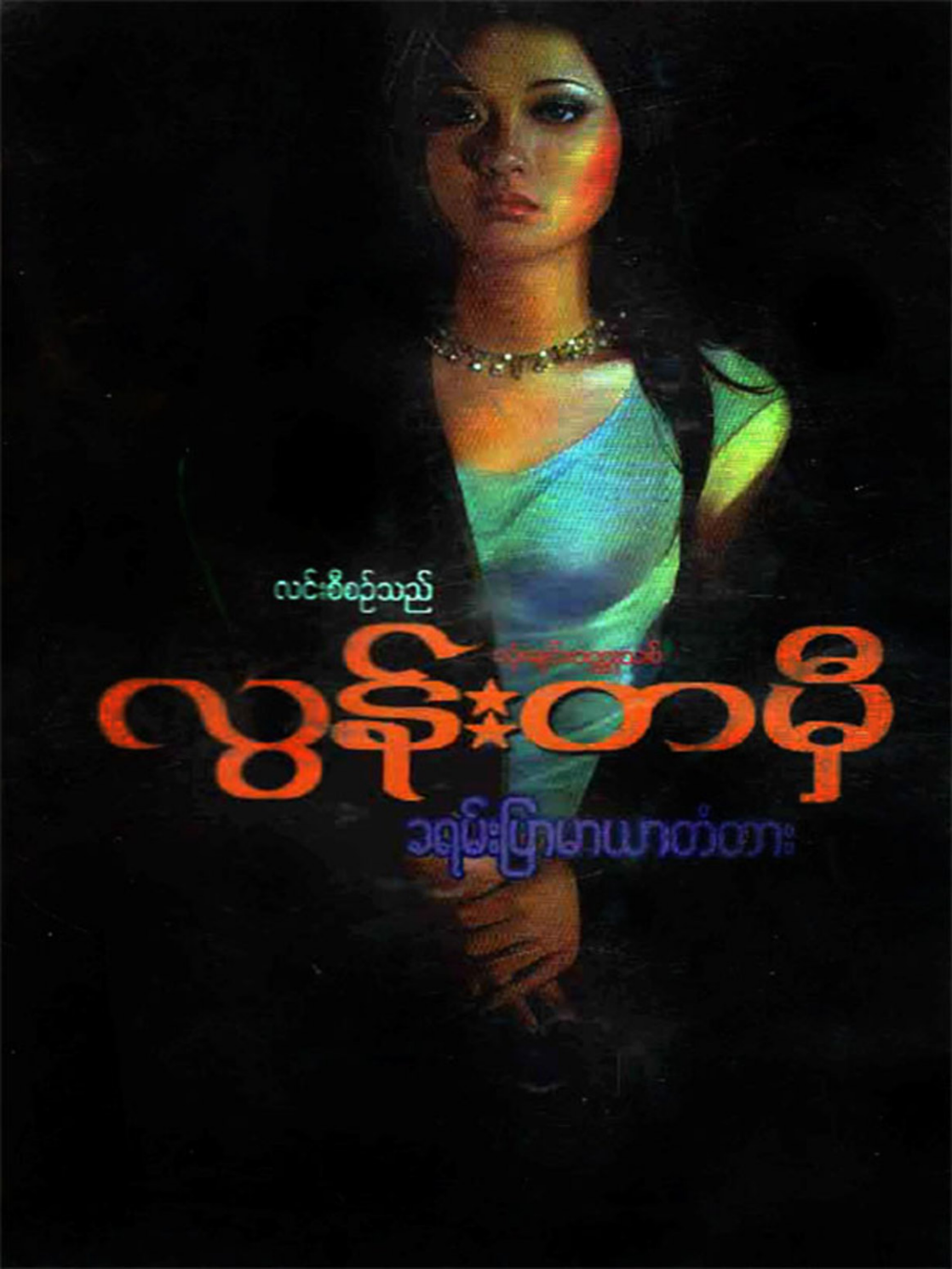

လင်းစိစဉ်သည်

လွန်*တာမို

ခရမ်းပြာမာယာတံတား

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

မျက်တောင်ရှည်တွေကို ပင့်ကော့၍ စားပွဲစွန်းတစ်ဖက်မှာ ထိုင်နေသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ် အန်ကယ်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ နှိုင်းက ဖြေသည်။ ။

“ဟိုလေ ... သမီးနာမည်က အနှိုင်းမဲ့ပါ”

မေးလိုက်တာက ရှင်းသလို ထူပိန်းနက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖျတ်ခနဲ တဆတ်ဆတ် ခါလျက် နှိုင်း ဖြေလိုက်တာကလည်း တိတိကျကျ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းနာမည်က အနှိုင်းမဲ့ဆိုရင် မင်းကို အန်ကယ်သိချင်တာလေးတစ်ခု မေးမယ်နော်၊ အန်ကယ်မေးတာကို မလိမ်မညာဘဲ မင်း အမှန်အတိုင်းဖြေရမယ်နော်”

“ဟုတ် အန်ကယ်၊ သမီး မလိမ်ပါဘူး”

ကော့နက်သောမျက်တောင်ရှည်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်လျက် အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာကို စိုက် ကြည့်ရင်း နှိုင်း ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ဖြေမိ၏။

“မဟာကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီကြီးက ဖွင့်ထားတဲ့ ဒီ SUPER MARKET ကြီးမှာ အလုပ်လျှောက် ဖို့ မင်း ဘာကြောင့် ရွေးချယ်လိုက်ရသလဲဆို

တာ အန်ကယ် သိချင်တယ်”

“ရှင် အန်ကယ်”

ဒီမေးခွန်းကို နှိုင်း ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ စကားတွေကို တစ်ခုမကျန် ဖြေချပစ်လိုက်ဖို့ နှိုင်း အတွက် လိုအပ်သား။ နှိုင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ ကာ ပြီးမိ၏။

“ဖြေလေ သမီး၊ သမီးကို အန်ကယ် မေးနေတယ်လေ၊ သမီးမှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေရှိနေလို့ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ SUPER MARKET ကြီးမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ရတာလဲ”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးလိုက်သံကြားလိုက်ရတော့မှ နှိုင်း သတိပြန်ဝင် လာပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြီးမဲ့မဲ့လေးကို လျှော့ချပစ်ကာ အန်ကယ်ကြီးမေးတာကို ဖြေသည် ။

“ဟို ... ဟိုလေ၊ သမီး အရမ်းမုန်းတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဒီကုမ္ပဏီမှာ ရှိနေလို့ ဒီမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့ သမီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ သူနဲ့ တွေ့ရင် အမုန်းတွေ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ သူ့ကို ပြန်ရင်ဆိုင်ပြီး သမီးရစရာရှိတဲ့ အကြွေးကို ပြန်တောင်းချင်လို့ ပါ”

“ဘာပြောတယ် အကြွေး ဟုတ်လား။ ဘာအကြွေးလဲ၊ ဘာနဲ့ ပြန်ဆပ်ရမယ့်အကြွေးလဲ”

အန်ကယ်ကြီး မျက်တောင်တွေပင့်ကော့တက်သွားတာက တအံ့တမြဲ။

ဒါကိုကြည့်ကာ နှိုင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကို ထပ်မဲ့မိ၏။

ပြီးတော့မှ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ အတိုင်း ပြောင်ပဲဖြေချလိုက်သည်။ ။

“ဘာနဲ့ ပြန်ဆပ်ရမယ့် အကြွေးလဲဆိုရင် သူ့နှလုံးသားထဲက ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ ငိုရှိုက်သံ တွေနဲ့ သူ သမီးကို ပြန်ဆပ်ရမယ့်အကြွေးပါ အန်ကယ်”

“ဘာ၊ ဘယ်လို”

အန်ကယ်ကြီးက ထိတ်လန့်တကြားဟန်ကလေးနှင့် နှိုင်းမျက်ဝန်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ထိုင်ခုံ နောက်မှာ မှီထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကပါ ရှေ့ကိုကိုင်ကျလာသည်။ ။ ပြီးတော့ ကောက်ကွေးကြောင်းမညီသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် အပေါ်ကိုညွှတ်ကွေး ကျုံ့တက်သွားခဲ့ကာ ဖြူသောမျက်နှာကပါ သိသိသာသာ ကလေး နီရဲသွားခဲ့၏။

“နှလုံး၊ နှလုံးသားထဲကကျလာတဲ့ မျက်ရည်စက်တွေ ငိုရှိုက်သံတွေနဲ့ သူပြန်ဆပ်ရမယ့်အကြွေး ကို လိုချင်လို့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ သမီးက အလုပ် လာလျှောက်တာ ဟုတ်လား၊ ဒါ ... ဒါဆို နာကြည်းချက်တွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကို သမီးရောက်လာတာပေါ့၊ ကဲ ... ဖြေပါဦး၊ ဒီအကြွေးကို ဘယ်သူ့ဆီက သမီး ပြန်တောင်းချင်တာလဲ”

“ဒေါ်သွန်းသီရိဆီကပါ”

“ဟေ ...”

နှိုင်းဖြေသံအဆုံးမှာ အန်ကယ်ကြီးက ဂုန်းခနဲထရပ်လိုက်သလို သူ့ရဲ့ ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးကပါ စားပွဲပေါ်ကို ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျသည်။ ။

ပြီးတော့လည်း ပြုပျက်သွားသော အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာသည် တစ်စစီအက်ကွဲသွားသော မှန်တစ် ချပ်ကဲ့သို့ပင်။

နဖူးပြင်ပေါ်ကို ကျလာသည့် ဆံပင်မျှင်မျှင်လေးတွေကိုလည်း ခါထု

တ်သပ်တင်လိုက်ဖို့ အန်ကယ် ကြီး သတိမရ။

“ဒေါ် ... ဒေါ်သွန်းသီရိဆီကနေ ဒီအကြွေးကို မင်းက ပြန်တောင်းချင်တာ ဟုတ်လား အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း ... မင်း နားမလည်ဘူးလား၊

ဒေါ်သွန်းသီရိဆိုတာ ဒီမဟာကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီလီမိတက်ကြီးမှာ ရှယ်ယာတွေအများ ဆုံးထည့် ထားပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့ SUPER MARKET ကြီးကို ကိန်းခန်းကြီးကြီးနဲ့ တခမ်းတနား ဦးဆောင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌလေ၊ ဒါကိုတောင် မင်းက မလေးမစားနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို လာပြီးတော့ သူ့ကို တုဖက်ပြိုင် ချင်လို့ ရမလား၊ မင်းကွာ၊ မင်း ... မင်း”

အန်ကယ်ကြီးက ခေါင်းကိုလည်း အဆက်မပြတ်ခါသည် ။

နှိုင်းကိုလည်း မကျေမနပ်ကြည့်၏။

ဒါပေမဲ့ နှိုင်းကတော့ တုန်လှုပ်မသွားခဲ့ပါ။ ကျောပြင်လေးနောက်က ဆံပင်ရှည်တွေကို ရှေ့သို့ ရောက်အောင် နှိုင်း ဆွဲယူလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်း မဲ့မဲ့လေးနဲ့ ပဲ အန်ကယ်ကြီးကို နှိုင်း ဆက်ပြောသည် ။

“အဟွန်း၊ ဒေါ်သွန်းသီရိအကြောင်းကို သမီး သိပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဂရုမစိုက်လို့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ သမီး အလုပ်လာလျှောက်တာလေ အန်ကယ်ရဲ့ ”

“ဟင်”

ထိတ်လန့်ဖြူဖျော့စွာ နှိုင်းမျက်နှာကို အန်ကယ်ကြီး မော့ကြည့်သည်

။

“နေ ... နေပါဦး အနှိုင်းမဲ့၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူကမှ မော့မကြည့်ရဲအောင် ရိုသေလေးစားရတဲ့ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်းသီရိကို မင်းက ဂရုမစိုက်ဘူး။ အရမ်းလည်း နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့တယ်ဆိုတော့ ပြောပါဦး၊

မင်းလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ပုံစံကလေးနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာ လျှောက်နေရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒေါ်သွန်းသီရိကို မုန်းခဲ့တာလဲ”

“သမီးတို့ မိသားစုလေးရဲ့ ဘဝကို ဖျက်သွားလို့ မုန်းခဲ့တာပါ”

“ဘုရားရေ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးတို့ မိသားစုလေးရဲ့ ဘဝကို ဖျက်သွားလို့ သမီးက မုန်းခဲ့တာ ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး၊ အန်ကယ်နားလည်အောင် သမီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြေပါဦး၊ သူက သမီးတို့ မိသားစုလေး ဘဝကို ဘယ်လိုဖျက်ခဲ့တာလဲ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ နှိုင်း ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ပါ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အကြောင်းအရာတွေက အများကြီး။ ဒါတွေကိုသာ နှိုင်း ပြောပြရလျှင် နှိုင်းရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်ခံစား သွားရမှာ သေချာသလောက်ရှိ၏။

အန်ကယ်ကြီးကလည်း တည်တင်းသော နှိုင်းမျက်နှာကလေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးငေးစိုက်ကြည့်နေသည် ။ စားပွဲပေါ်က မျက်မှန်အထူကြီးကိုလည်း မျက်နှာမှာ အန်ကယ်ကြီး ပြန်ကောက်တပ်သည် ။

ပြီးတော့ နဖူးပေါ်က ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ချောင်းတွေထိုးသွင်းကာ အန်ကယ်ကြီး ပြန်သပ် တင်နေ၏။

“ဖြေလေ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းကို အန်ကယ် မေးနေတယ်လေ”

“ဒါဆို ဒီဓာတ်ပုံကို အန်ကယ် မြင်ဖူးသလား၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ ပါတဲ့ မိသားစုလေးကို အန်ကယ် သိသလား”

နှိုင်း လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးထဲကနေ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုဆွဲထုတ်ကာ အန်ကယ်ကြီးရှေ့က စားပွဲပေါ်ကို နှိုင်း လှမ်းတင်ပေးလိုက်သ

ည် ။

“ပြစမ်းကွာ၊ ဘယ်ဓာတ်ပုံလဲ”

ဓာတ်ပုံလေးကို အန်ကယ်ကြီးက သွက်သွက်လေးကောက်ယူကြည့်
၏။

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ဟိုတုန်းက နာမည်အရမ်းကြီးခဲ့တဲ့ မိုးတိမ်နန်း
တော်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဦးနိုင်သိခံရဲ့ မိသားစုဓာတ်ပုံပဲ၊ ဒါမိုးတိမ်နန်း
တော်ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ပွဲနေ့က ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်လောက်ပဲရှိ သေးတဲ့ သူ့သ
မီးလေးက ကုမ္ပဏီကို ဖဲကြိုးဖြတ်ဖွင့်ပေးနေတဲ့ ဓာတ်ပုံလေ၊ အဲဒါ
ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်နဲ့ မ ဆိုင်ဘဲနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ
လာထုတ်ပြနေတာလဲ၊ ကဲ ... အန်ကယ်ကို မင်း ပြစမ်း”

“အဲဒီကိုးနှစ်သမီးလေးက ကျွန်မပဲ အန်ကယ်”

“ဘာ”

မျက်မှန်ထူကြီးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲချွတ်ကာ နှိုင်း မျက်နှာလေးကို အန်က
ယ်ကြီးက အထိတ်တလန့်နဲ့ မော့ကြည့်လိုက်ရပြန်ပြီ။

“မင်း ... မင်း မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့ နော်၊ အနှိုင်းမဲ့၊ ငါကြား
ဖူး မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ ပါတဲ့ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်ကောင်မလေး
ဟာလည်း အခုလောက်ဆိုရင် သူ့အဖေ ချမ်းသာသလို သူလည်း အရမ်း
ချမ်းသာနေလောက်ပြီ၊ မင်း ... မင်း မဟုတ်တာတွေ ဒီမှာ လာမပြောနဲ့
”

အန်ကယ်ကြီးက လက်မခံနိုင်စွာ ဘယ်လိုပဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းငြင်း
နှိုင်းကတော့ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကာ မဲ့ပြီးလေး ပြီးလို့ ရယ်ပါပဲ။

“အန်ကယ်ရယ်၊ သမီး အခုပြနေတဲ့ ဓာတ်ပုံကို အန်ကယ်

သေသေချာချာကြည့်ပါဦး၊ ဒီဓာတ်ပုံ နောက်မှာ ရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီအဆောက် အဦကြီးဟာ အန်ကယ်တို့ အခုဖွင့်ထားတဲ့ မဟာကုဋေကုဋ္ဌာစူပါမား က ကံရဲ့ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီးလေ အန်ကယ်ရဲ့ ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ မေမေဆုံးသွားလို့ သမီး တစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုအဖြစ်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖေဖေကို အတင်းရအောင်လက်ထပ်၊ ချမ်းသာသမျှ ဖေ ဖေရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အပိုင်သိမ်းပြီးတော့ ဒီအဆင့်ထိရောက် အောင် သူ့ဘဝက တက်လာခဲ့တာလေ”

“ဟင်”

“အန်ကယ်ရယ်၊ သမီးက မဟုတ်တာတွေပြောပြီး အန်ကယ်ကို လာ လိမ်ပါ့မလား၊ အန်ကယ်က ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီးတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိအကြောင်းကို သေသေချာချာမသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ အ င်းပေါ့လေ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကလည်း ဗွတ်နေအောင် အရမ်းလည်တော့ ဖေဖေဆီကရလိုက်တဲ့ မိုးတိမ် နန်းတော်ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဝန်ထမ်းအသစ်တွေနဲ့ မဟာကုဋေကုဋ္ဌာကုမ္ပဏီလီမိတက်ကြီးကို ရှယ်ယာရှင် တွေနဲ့ အသစ်ဖွင့်ခဲ့တာကိုး”

“မင်းပြောနေတာ တကယ်နော် အနှိုင်းမဲ့”

“ဟာ ... သမီး တကယ်ပြောနေတာပါ အန်ကယ်ရဲ့ ”

“ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ ငါသတင်းသုသုကြားတာလည်း အဲဒီအတိုင်း ပဲ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ သား တစ်ယောက်အမေဘဝမှာ တောင် တင်းရင်း အိစက်နေအောင် အရမ်းလှခဲ့တယ်ဆိုလား၊ ဒါ ... ဒါဆို မင်းက ဦးနိုင်သိ ခံရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပေါ့၊ နေပါဦး၊ ဟိုတုန်းက အရမ်းချမ်း သာခဲ့တဲ့ မင်းက အခုဘာဖြစ်လို့ ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ လေးဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက် သွားရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ အန်ကယ်”

အန်ကယ်ကြီးက ကရုဏာသက် အံ့ဩစွာ နှိုင်း မျက်နှာလေးကို
ငေးကြည့်ပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်း ပြင်းရှူသည်။ ။ နှိုင်းက ကိုယ်စပြောရ
မယ့်စကားကို စဉ်းစားပြီးတော့မှ အန်ကယ်ကြီးနားလည်အောင် ရှင်းပြ
လိုက်၏။

“သမီးကိုးနှစ်သမီးအရွယ် မေမေ မဆုံးခင်က ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို
ဖဲကြိုးလေးဖြတ်ပြီး ဖေဖေ မေမေတို့ နဲ့ အတူ ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ သမီးတို့ မိ
သားစုလေးဟာ အရမ်းကိုပဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့သလို အပူအပင် ဆိုတာ
ဘာမှ မရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ တစ်နေ့
မှာ ကိုးနှစ်သားအရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ဒေါ်သွ
န်းသီရိဟာ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလျှောက်ခဲ့ပါ တယ်။ သူ့အလုပ်
လျှောက်တဲ့ နေရာက ဖေဖေကုမ္ပဏီရဲ့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား ဝန်ထ
မ်းနေရာပါ အန်ကယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်။ ဒီလောက်ကျိုကျိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ ဒေါ်
သွန်းသီရိက သမီးဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ အ
လုပ်လုပ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ အံ့ဩဖို့ ကောင်း လိုက်တာ
သမီးရယ်”

အန်ကယ်ကြီး ဘုရားတကာ မျက်လုံးပြူးနေ၏။

“ပြောရမယ်ဆိုရင် သမီးမေမေရယ်၊ သမီးဖေဖေရယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိ
ရယ်က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ပြိုင်ဘက်တွေပါ”

“ဪ၊ ဪ”

“ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ မေမေက ချမ်းသာပြီး သုံးနိုင်စွဲနိုင် ဝတ်နိုင်စား

နိုင်သလောက် ဒေါ်သွန်း သီရိက ဆင်းရဲပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဆင်းရဲခဲ့သလဲဆိုရင် ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတဲ့ နေရာတွေကိုသွားပြီး လျှာတစ်လစ်လေးတွေ ထုတ်ထုတ်ပြတဲ့ စက္ကူရုပ်ကလေးတွေကို လိုက်ရောင်းရတဲ့ အထိ ဒေါ်သွန်းသီရိက ဆင်းရဲခဲ့တာပါ”

“အို ... ကြည့်စမ်း”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ မေမေ့ကို မနာလိုစိတ်နဲ့ အတင်းလိုက်ပြိုင်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းစာတော် တဲ့ နေရာမှာ ပြိုင်သလို အားကစားမှာလည်း ပြိုင်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေအချစ်ကိုရဖို့ လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဘယ်လိုပဲပြိုင်ပြိုင် မေမေ့ကိုတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လက်ထပ်ယူပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိက ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။

ဟော ... သူတို့ ပြန်တွေ့ကြတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သမီးကိုမွေးပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးတွေဖြစ် နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးနဲ့ ရွယ်တူ သားတစ်ယောက်ကိုမွေးပြီး ယောက်ျားဆုံးသွားလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေပြီလေ။ ဒါကို ဖေဖေက သနားပြီး ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပေးခေါ်ထားလိုက်တာ။ မေမေ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတော့ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အောက်ခြေသိမ်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိက ဖေဖေ့ကို မာယာတွေအမျိုးမျိုး မြူဆွယ်ဖြားယောင်းမှုတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ အတင်းအကျပ်ရအောင် လက်ထပ် ယူသွားလို့ သမီးတို့ မိသားစုဘဝလေး ပျက်ခဲ့ရတာပါ”

နှိုင်းက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောသလို အန်ကယ်ကြီးကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လေး နားထောင်ပြီး မျက်တောင်မခတ်နိုင်အောင်

အံ့ဩစုတ်သပ်လျက်။

“သမီးရယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒီလောက်ကျိကျိတက်အောင်ချမ်းသာပြီး ဘယ်သူကမှ ပြိုင်လို့ မရတဲ့ ဘဝနဲ့ မဟာကုဋေကုဋာကုမ္ဘဏီလီမိတက်ကြီးကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ပွဲဈေး လေးတွေမှ လိုက်ပြီး လက်ထိုးစက္ကူရုပ်ကလေးတွေ လိုက်ရောင်းခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ တော်တော်မယုံနိုင် စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပဲ၊ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ သမီးဖေဖေက လက်ထပ်ယူလိုက်ရ တယ်ဆိုတော့ သမီးတို့ ဇာတ်လမ်းလေးက တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသွားပြီပေါ့၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ နောက်တော့ သူတို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ...”

နှိုင်းက နဖူးလေးပေါ်ဝဲကျလာသည့် ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပါသည်။ ။

အန်ကယ်ကြီးက မျက်တောင်ကိုမခတ်နိုင်တော့ဘဲ နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုပဲ ငေးကြည့်နေ၏။

ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောလျှင် နှိုင်း မျက်ရည်ကျရတော့မည်။

“ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ လက်ထပ်ယူပြီး အိမ်ပေါ်ကို ဒေါ်သွန်းသီရိ တက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သမီးက မကျေနပ်လို့ ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးကို ရိုက်တယ်လေ အန်ကယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းလေးရှေ့မှာ သူက သမီးကို ဆံပင်ဆွဲပြီးဆောင့်တွန်းလို့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ငိုခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

“အို ... သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေးပြောတာကိုကြားရတာ အန်ကယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါဆို ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးဖေဖေကို ရအောင် လက်ထပ်ယူလိုက်တာ သမီးမေမေကို ပြိုင်ဘက်ဘဝက မုန်းခဲ့တဲ့ အငြိုးနဲ့ ရအောင်လက်ထပ်ယူခဲ့တာပေါ့၊ ဒီအငြိုးနဲ့ သမီးကို နှိပ်စက်ခဲ့တာပေါ့”

နှိုင်း ပြောရင်း မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေ ဝေ့တက်လာရပြီ။

အန်ကယ်ကြီး မမြင်အောင်လည်း နှိုင်းက မျက်နှာလေးကို ငုံ့ချပစ်မိသည်။ ။

သည် လို ငုံ့ချပစ်လိုက်စဉ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အင့်ခနဲရှိက်သံလေး နှိုင်းဆီက ထွက်လာတော့ အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ကာ လက်ကလေးကို ပျာပျာသလဲကာလျက် -

“ဟာ ... မငိုနဲ့ လေ သမီး၊ သမီး မငိုနဲ့ လေ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးရင်ထဲမှာ ခံစားနေရ တာတွေကို အန်ကယ်ကြီးသိအောင် အမှန်အတိုင်းပြောပြ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အန်ကယ် နားထောင်မယ်၊

ဒါမှ ဒေါ်သွန်းသီရိကို သမီးဘယ်လောက်ထိမုန်းခဲ့ နာကြည်းခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်ကယ် သိမယ်”

“အဟင့် သမီး နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်”

မျက်နှာလေးကို ငုံ့ချထားလျက် မျက်ရည်လေးတွေကို နှိုင်း သုတ်ပါသည်။ ။

“အိမ်ပေါ်ကိုရောက်လာတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးကို ဘယ်လောက်ထိနှိပ်စက်ခဲ့သလဲဆိုရင် သမီးရဲ့ မျက်နှာလေးဟာ သူ့အရမ်းမုန်းတဲ့ သမီးမေမေ ဒေါ်မြသွေးချယ်နဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး အပြစ်မရှိအပြစ် ရှာပြီး သမီးကို ရိုက်ပါတယ်၊ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီကို ထွက်သွားတာနဲ့ သမီးကို ထိုင်ထလုပ်ခိုင်းပါတယ်”

“အိုကွယ်”

အန်ကယ်ကြီးက မငိုနဲ့ ပြောပေမယ့် တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက်ကျ လာရသည့် မျက်ရည်စက်ကလေး တွေကိုတော့ နှိုင်း ဘယ်လိုမှ မထိန်း နိုင်တော့ပါ။

“ထမင်း ... ထမင်းစားရင်လည်း မေမေရှိတုန်းက စားခဲ့ရတဲ့ ဆုံလည်ထမင်းစားပွဲကြီးပေါ်မှာ မစားရတော့ဘဲ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းကလေး ထဲမှာ ဟင်းကလေးတွေပုံပေးပြီး စားခိုင်းလို့ သူ့ကို ကြောက် ကြောက်နဲ့ ပဲ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး သမီးတစ်ယောက်တည်းစားခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်၊ အဟင့် ... ဟင့်”

“အို ... သမီးလေးရယ်၊ ဒါဆို သမီးလေးကို ဒေါ်သွန်းသီရိက တော်တော်ရက်စက်ခဲ့တာပေါ့၊ နောက်တော့ ... နောက်တော့ သမီးတို့ အိမ်မှ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဟင်”

“နောက်မကြာခင်တစ်ရက်မှာ တော့ သမီးကို နှိပ်စက်နေတာတွေ ဖေဖေသိသွားပြီး ကုမ္ပဏီကနေ ကားနဲ့ အပြန်မှာ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြပါတယ်၊ အရက် မူးနေတဲ့ ဖေဖေက ဘာကိုမှ မသိတော့ဘဲ ကားကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ မောင်းရင်း လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်မိသွားပါတယ်”

“အို ... အဲဒီလို တိုက်မိတော့ ဦးနိုင်သိခံတာ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ သူသေသွားလား”

“ဟင့်အင်း အန်ကယ်၊ မသေပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ပြောလေ သမီး၊ မသေဘူးဆိုရင် သူ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ခေါင်းကိုထိပြီး သတိပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဖေဖေဖြစ်သွားပါတယ်၊ ကိုယ်အောက်ပိုင်းသေပြီးတော့လည်း Whee

l Chair လေးပေါ်ကို ဖေဖေ ရောက်သွားပါတယ်”

“အို ... သမီးလေးရယ်”

“နောက်တော့ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခြမ်းသေပြီး ဦးနှောက်မမှန် တော့သလိုဖြစ်သွားတဲ့ ဖေဖေ ဆီကနေ ဘဏ်ငွေစာရင်းစာအုပ်တွေ ကု မွဏီလုပ်ငန်းထဲမှာ လည်ပတ်နေတဲ့ ငွေတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအား လုံး ဒေါ်သွန်းသီရိက သူ့နာမည်တွေနဲ့ လွှဲယူလိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း အသယ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲရှိသေး တဲ့ သမီးကို သူ့သမီးလို့ တောင် မမှတ်မိ တော့ပါဘူး။”

“အို ... အဲဒီတုန်းက သမီးအသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ဟုတ်လား။”

ချွတ်ထားသည့် ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးကို အန်ကယ်ကြီး ပြန်တပ်လိုက်ရပြန်ပြီ။

“အဟင့် ... ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်။ အဲဒီတုန်းက သမီးအသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်ပါ။ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲသွားတော့ ကျောင်းတက်ရင်လည်း မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ ဘတ်စ်ကားလေးကို တိုးစီးပြီး သမီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဝတ်အစားအသစ်တွေကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိက ဝယ်မပေးတော့လို့ ဂါဝန်အပြလေးတွေကို အပ်ကလေးနဲ့ ချုပ်ပြီး သမီး ပြန်ဝတ်ရပါတယ်။ ညအိပ်တော့လည်း ခြံထဲက ဂိုဒေါင်အပျက်ကလေးထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမယ်ဆိုလို့ အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

“ဒေါ် ... ဒေါ်သွန်းသီရိ တော်တော်ရက်စက်တာပဲ။ ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး၊ ဆက်ပြောပါဦး၊ နောက် အဲလိုနေရင်းနဲ့ သမီးတို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ”

“နောက်တော့ မေမေရှိတုန်းက ခန့်ထားတဲ့ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်တွေ မေမေရဲ့ သစ္စာရှိလူယုံ အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်ပြီး အရမ်းနှိပ်စက်၊ အရမ်းစရိုက်ကြမ်းတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုး အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးတွေကို ဒေါ်သွန်းသီရိက ခန့်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ ကလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ အမိန့်တစ်ခု တည်းကိုပဲ နာခံပြီး သမီးကို ဝိုင်းနှိပ်စက်ကြလို့ အဲဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ သမီး မနေရဲတော့ဘဲ နေမကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာသည် ဖေဖေကိုထားခဲ့ပြီး သမီးထွက်ပြေးခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်”

“အို ... အဲဒီလို ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးတော့ သမီး ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲဟင်”

“မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာ မြောက်ဥက္ကလာအဝိုင်းထိပ်နားက လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း လေးပေါ်ကို ရောက်သွားပြီး လမ်းဘေးမှာ တရှုပ်ရှုပ်လေး ထိုင်ငိုနေတာတွေ့လို့ ကုန်စိမ်းသည် မကြီး ဒေါ်ရွှေရွက်က သမီးကို ခေါ်သွားခဲ့တာပါ”

“အို ... အဲဒီလိုခေါ်သွားတော့ သမီး ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲဟင်”

“ရေဝေးသင်္ချိုင်းကိုသွားတဲ့ လမ်းဘေးက ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုထဲကို သမီး ရောက်သွားပါတယ်။ သူက သူ့ကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးကိုလည်း သမီးကို ထိန်းခိုင်းပါတယ်။ အဝတ်တွေလည်း လျှော်ခိုင်းပါတယ်။ အဟင့် ... ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကိုပါ မချက်တတ်ချက်တတ်လေးနဲ့ သမီး ချက်ခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်။ အဲဒါ ထမင်းအိုးပျော့သွားရင်လည်း ဒေါ်ရွှေရွက်က သမီးကိုရိုက်တယ်။ ထမင်းအိုးတူး သွားရင်လည်း သမီးငယ်ထိပ်ကို ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်တယ်”

“ကြည့်စမ်း”

အန်ကယ်ကြီးဖြစ်နေတာ ပင့်သက်ပဲ ရှိုက်ရတော့မလား။

ဒေါသပဲ ဖြစ်ရတော့မလား။

“အဲဒါလေ အဲဒီလောက်ခိုင်းတာတောင် သမီး အိပ်ရတော့ စောင့်မပါ
၊ ခေါင်းအုံးမပါဘဲ လက်ကလေးကို ခေါင်းခုပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်
ကြမ်းပြင်လေးပေါ်မှာ ညတိုင်း သမီးတစ်ယောက် တည်း အရမ်းကြောက်
ကံပြီး အိပ်ခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးနိုင်သိခ့်ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော သမီးလေး ဒီ
လိုဘဝမျိုးကြုံလိုက်ရတာ ဒေါသွန်းသီရိ ရက်စက်ခဲ့လို့ ဆိုတာ သေချာ
နေပြီပေါ့”

အန်ကယ်ကြီး မျက်မှန်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ချွတ်ပြန်သည် ။

“ဝတ်ရတော့လည်း ဒေါ်ရွှေရွက်ဝယ်ပေးတဲ့ တစ်ပတ်နွမ်း
အဟောင်းအကျဆိုင်က အင်္ကျီ အဟောင်း ထဘီအဟောင်းလေးတွေကို
ပဲ သမီး ဝတ်ခဲ့ရတာလေ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သတိရပြီး ညတိုင်း လည်း
နောက်ဖေးရေတိုင်ကီလေးနားမှာ သမီး ထိုင်ငိုခဲ့ရတယ်၊ ညအိပ်ရင်လ
ည်း ဖေဖေ နေကောင်းပြီး သမီးလေးရှိနေတာကို ပြန်သတိရလာပါစေ
ဆိုပြီး ဆုတောင်းပြီးမှ သမီး အိပ်တယ်၊ နောက်တော့ သူ့အိမ်ကအလုပ်
တွေ ခိုင်းရတာ အားမရတော့ဘဲ ရေဝေးသွားတဲ့ ကားလမ်းမကြီးဘေး
က ကြုံရည် ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးမှာ သမီးကို အလုပ်သွင်းပေးလိုက်လို့
တစ်နေ့နှစ်ရာနဲ့ သမီးလက်မောင်းလေးတွေ ပြုတ်ကျမတတ်ဖြစ်အောင်
ကြုံရည်ကြိတ်စက်ကလေးကို သမီး တစ်နေကုန်လှည့်ခဲ့ရပါတယ် အန်
ကယ် ရယ်၊ တစ်နေ့မှာ တော့လေ မမျှော်လင့်ဘဲ အဟင့် ... အဟင့်”

“အဲ ... သမီးလေး ငိုရပြန်ပြီ သမီးလေးရယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး၊ တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သမီးလေး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“သမီး ... သမီးရောင်းတဲ့ ကြံရည်ဆိုင်လေးရှေ့လမ်းမကနေ အသုဘပို့တဲ့ ကားတန်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်သွားတယ်လေ၊ ကားတွေမှာ ရေးထားတဲ့ စာတန်းတွေကို သမီး အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်မိတော့ ဦးနိုင်သိမ် အသက်သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် မန်းနေးဂျင်းဒါရိုက်တာ မိုးတိမ်နန်းတော် ကုမ္ပဏီလို့ ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရတာလေ အန်ကယ်ရဲ့ ၊ အဟင့်”

“အို ... ကြည့်စမ်း၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်”

“အဲဒါနဲ့ ပဲ ဖေဖေ ဆုံးတာကိုသိပြီး ကြိတ်လက်စ ကြံရည်ကြိတ်စက်လေးကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး အသုဘပို့ကားတန်းကြီးနောက်ကို ဆံပင်စုတ်ဖွားလေးနဲ့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြီး အရူးမလေးတစ်ယောက်လို သမီး ပြေးလိုက်ခဲ့ရပါတယ်၊ ရေဝေးသီချင်းကို သမီးရောက်သွားတော့ သူတို့ က ဖေဖေရုပ်အလောင်းကိုတောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲကို ထည့်ကြတော့မှာ လေ၊ ဒါကို လူအုပ်ကြား ထဲကနေ အတင်းတိုးဝှေ့ဝင်ပြီး ဖေဖေရုပ်အလောင်းကို သမီးသွားကြည့်တော့ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ မန်နေဂျာ တွေ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေက ဘယ်ကဆင်းရဲသား စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးက လာကြည့်နေ တာလဲဆိုပြီး မောင်းထုတ်ဆွဲထုတ်ကြလို့ ဖေဖေအလောင်းကိုတောင် မမြင်လိုက်ရဘဲ ဘယ်သူမှ မသိ အောင် တိုင်ကလေးနဲ့ ကွယ်ပြီး သမီး ငိုခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

“အန် ... အန်ကယ်ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်”

“အခုတော့ သမီးအသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ အန်ကယ်၊ အိမ်ထောင်ပျက် ကလေးတစ်ယောက် အမေဘဝနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲကို သမီး ပြန်လာခဲ့တာဟာ ဒေါ်သွန်းသီရိကို ပြန်ရင်ဆိုင်ပြီး သူ့ဆီက သမီး

ရမယ့်အကြွေးကို ပြန်တောင်းချင်လို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ”

မျက်တောင်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်လျက် မျက်နှာလေးကို နှိုင်း ပြန်မော့သည်။ ။

အန်ကယ်ကြီးက နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါနေ၏။

နှိုင်းဆန္ဒတွေကို လိုလားနှစ်သက်ဟန်မရှိဘဲ မျက်ခုံးတန်းနှစ်ခုကို မညီမညာကွေးပစ်လိုက်ကာ နှိုင်းကို ကန့်ကွက်သည်။ ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝကို ရောက်နေမှ မင်းဘယ်လိုလုပ် ဒေါ်သွန်းသီရိကို ပြိုင်လို့ နိုင်ပါတော့မလဲ”

“အို ... သူကလည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ဖေဖေကို မရရအောင် လက်ထပ်ယူပြီး သမီးဘဝကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တာလေ”

ဒါကိုလည်း အန်ကယ်ကြီးက လက်ခံချင်ပုံမရ။

“မင်းလိုချင်တဲ့ အကြွေးကို ဒေါ်သွန်းသီရိဆီကနေ ပြန်တောင်းဖို့ မင်း ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်ရောက်လာလာ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်လို့ မင်းကို အန်ကယ်တားနေတာ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကို ပြိုင်ရင် မင်းရှုံးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိက အသက်ငါးဆယ်အရွယ်နား ကပ်လာတာတောင် တစ်စက်မှ အရွယ်မကျသေးဘဲ ခုထိ အိစက်တင်းကြွနေအောင်လှနေတာ၊ ဟန်ဆောင်လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို မင်းရောက်လာပေမယ့် မင်းဆိုတာ သူသိသွားတာနဲ့ အငြိုးကြီးကြီးနဲ့ ထပ်ပြီးတော့ မင်းကို သူ နှိပ်စက်လိမ့်မယ်”

“အဟင့် ... အဲဒါကိုလည်း သမီး ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ အန်ကယ်၊ သူ ဘယ်လိုပဲ သမီးကို နှိပ်စက်ပါစေ သူ ဘယ်လိုပဲ သမီးကို အနိုင်ကျင့်ပါစေ ကြုံလာသမျှဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းပြီးတော့ မာယာတွေ မျ

က်ရည်တွေနဲ့ တံတားထိုးပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိရှေ့ကိုရောက်အောင် သမီးသွားမယ်”

“အဟင်း ... ကောင်းပြီလေ အနှိုင်းမဲ့၊ တားလို့ မရရင်လည်း အန်ကယ် မင်းကို မတားတော့ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အန်ကယ်တစ်ခုပဲ မင်းကို မေးချင်တာက မင်းကိုယ်တိုင် အသက်ကိုးနှစ်သမီး အရွယ်က ဖဲကြိုးလေးဖြတ်ပြီးဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့

ဟောဒီ

ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦ ကြီးထဲမှာ ဒေါ်သွန်းသီရိကို အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ ပြန်ရင်ဆိုင်ဖို့ မင်းက အလုပ်လာလျှောက်တာဆိုတော့ ဘယ်လိုရာထူး နေရာမျိုးမှာ မင်းက အလုပ်လျှောက်ချင်တာလဲ၊ မန်နေဂျာလား၊ စာရင်းကိုင်လား၊ ကွန်ပျူတာလား၊ Super Market ကြီးထဲက အရောင်းစာရေးမလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကုမ္ပဏီ Super Market ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုန်သုတ်၊ ကြမ်းတိုက်၊ တံမြက်စည်းလှည်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရတဲ့ အောက်ခြေဝန်ထမ်း အနှိုင်းမဲ့အဖြစ်နဲ့ ပါ”

“ဘုရားရေ ... ဒီလောက်ဖြူစင်ဝင်းနှစ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်အမေပါလို့ ပြောရင်တောင် ဘယ်သူမှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ သမီးရဲ့ မျက်နှာထားကလေးနဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို သမီးဝင်လုပ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဒေါ်သွန်းသီရိကိုအရမ်းမုန်းလို့ သမီးဝင်လုပ်မှာ ပါ အန်ကယ်”

အန်ကယ်ကြီးက အံ့သြပြီး ဘုရားတလိုက်သလို နှိုင်းကလည်း အေးစက်တည်တင်းသောမျက်ဝန်း ကလေးတွေနဲ့ အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာကို နာကျင်စွာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မောကြည့်ပါသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ် သိခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဒေါ်သွန်းသီရိ မှာ ပထမယောက်ျားနဲ့ ရခဲ့တဲ့ သမီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့

သားတစ်ယောက် ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီသားကို ဘယ်လိုမိန်းကလေး မျိုးနဲ့ မှ သဘောမတူနိုင်အောင် ဒေါ်သွန်းသီရိက သိပ်ချစ်သတဲ့ ၊ ဒါကို ကလေးတစ်ယောက်အမေ သမီးက သူ့သားကို ရအောင်လက်ထပ်ပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိကို လက်စားပြန်ချေမယ်လေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် အနှိုင်းမဲ့”

အန်ကယ်ကြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြန်ပြီ။

“မင်းလို ကုမ္ပဏီနဲ့ Super Market ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုန်သုတ် အမှိုက်လှည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ် ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ အနိမ့်ဆုံးဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ရင်ခွင်ညီကို မင်းက မရရအောင်လက်ထပ်ပြီး လက်စားချေမယ်ဟုတ်လား၊ ဘုရား ... ဘုရား ... မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလုပ် ခန့်ရင် ငါပါအလုပ်ပြုတ်သွားလိမ့်မယ်။ ရော့၊ ရော့၊ မင်း လျှောက်လွှာလေးကို မင်းပဲပြန်ယူသွားလိုက်ပါ အနှိုင်းမဲ့”

“ဟာ ... သမီး လက်မခံနိုင်ဘူးနော် အန်ကယ်”

နှိုင်း ခေါင်းကလေးကို ခါပြီးတော့ ငြင်းသည် ။

“မင်း ရှုံးသွားမှာ စိုးလို့ အန်ကယ် မင်းကိုပြောနေတာကွ၊ ပြီးတော့ မင်းလက်ထပ်ယူပြီး လက်စား ချေချင်တဲ့ ကုမ္ပဏီအမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ဖက်ကအစ စိစစ်မိန်းတင်းရင်းနေအောင် အရမ်းချောတာ၊ မင်းလို ကလေးတစ်ယောက်အမေ မပြောနဲ့ ၊ အရမ်းလှ အရမ်းမိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုတောင် ရင်ခွင်ညီက စိတ်မဝင်စားတာ”

“သမီး ဒေါ်သွန်းသီရိကို အရမ်းမုန်းလို့ ပါ အန်ကယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်း ကြံစည်နေတာတွေ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး အနှိုင်းမဲ့”

အန်ကယ်ကြီးကလည်း မျက်လုံးကြီးပြူးကာ နှိုင်းကို ပြန်အော်နေ၏

။

“မရဘူး အန်ကယ်၊ သမီး သူ့ကို အရမ်းမုန်းတယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကို သမီး အရမ်းမုန်းလို့ ပါ အန်ကယ်ရဲ့ ၊ သမီး လျှောက်လွှာလေးကို လက်ခံပေးပါနော် အန်ကယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ Super Market ကြီးမှာ သမီး အလုပ်ဆင်းပါရစေနော်”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

မျက်ရည်လည်ရွဲလေးနဲ့ လည်း ရင်နင့်စွာ နှိုင်းက ငိုချသည် ။

“မင်းကို အန်ကယ်ပြောနေတယ်နော် အနှိုင်းမဲ့၊ ဟော ... ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မြန်မာဆန်ဆန် ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ မင်း ဆီလျှောက်လာနေပြီ၊ မင်းကို သူ ဒီကုမ္ပဏီထဲကနေ မောင်းထုတ် တော့မယ်၊ မင်း သွားတော့ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း ထွက်ပြေးတော့”

“အို ... နှိုင်း ဘာလို့ ထွက်ပြေးရမှာ လဲ၊ သူလာတာနဲ့ သူ့ကို အရမ်းမုန်းတယ်လို့ ဒီကုမ္ပဏီထဲက လူတွေအားလုံးကြားအောင် နှိုင်းအော်မယ်၊ သမီးကို ဘဝဖျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ ကားစီယာတိုင်ကို အတင်းဆွဲ လှည့်ပြီး ဖေဖေကို အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ရှင်ကြီးကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ် ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ”

“အရမ်းမုန်းတယ်”

“အရမ်းမုန်းတယ်”

“အို ... အို”

*